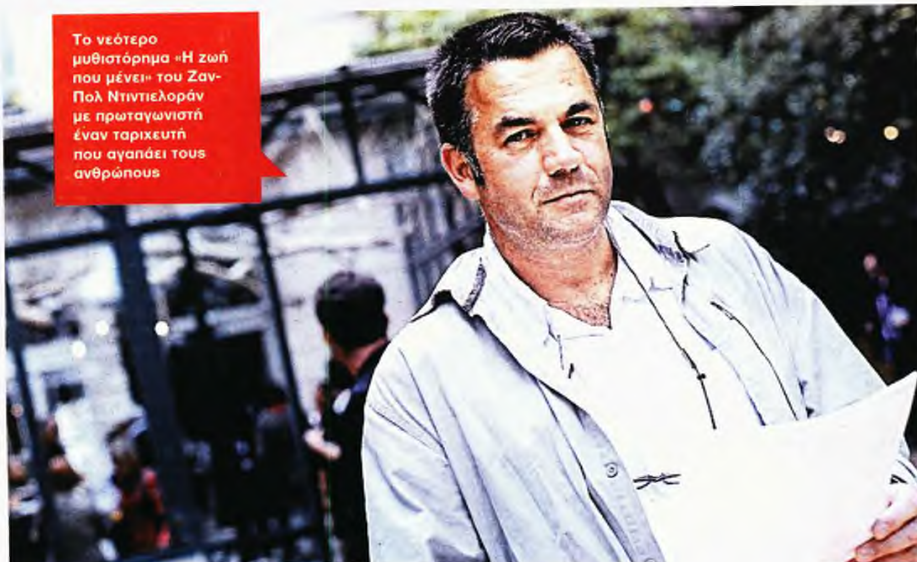

Παρατηρητήριο

Νέες εκδόσεις, ειδήσεις από τον εκδοτικό χώρο και «ψιλά γράμματα» με σημασία

Το νεότερο μυθιστόρημα «Η ζωή που μένει» του Ζαν-Πολ Ντιντιελοράν με πρωταγωνιστή έναν ταρικευτή που αγαπάει τους ανθρώπους

Ντιντιελοράν

Η ομορφιά της φθοράς των ανθρώπινων σωμάτων

ΓΡΑΦΕΙ Ο ΜΑΝΟΣ ΚΟΝΤΟΛΕΩΝ

Με μόνο δύο μυθιστορήματα, ο γεννημένος το 1962 γάλλος συγγραφέας Ζαν-Πολ Ντιντιελοράν έχει αποδείξει πως μπορεί κανείς να γράψει έργα όπου το χιούμορ να είναι σφιχταγκάλιασμένο με το δάκρυ, το τρυφερό με το τραχύ, η φιλοσοφική σκέψη με το καθημερινό συναίσθημα, το ευτελές με το πολύτιμο, η στοχαστική λογοτεχνία με την αδελφή της που προσφέρει ξεκούραση.

Με δυο λόγια ο Ζαν-Πολ Ντιντιελοράν μπορεί να χαρακτηριστεί ως ένας ταλαντούχος όσο και έξυπνος συγγραφέας. Τον πρώτο γνωρίσαμε με το «Ο αφηγητής του προινού τρένου» (εκδ. Πατάκη, 2017 - μυθιστόρημα που και στη Γαλλία βραβεύθηκε και σε πολλές γλώσσες έχει μεταφραστεί). Στο έργο αυτό, αντικείμενα που η ασθμαίνουσα εποχή μας τα πετά δίχως να τα σέβεται, βρέθηκαν να συνυπάρχουν με άτομα από εκείνα που ζούσε στο καθημερινό αστικό μας περιβάλλον και στα οποία κανείς δεν δείχνει την προσοχή που αξίζουν. Σελίδες που τυχαίως διασώθηκαν από την πομποποίηση βιβλίων θα σταθούν οι αφορμή δυο νέου, κοινωνικά ξεχασμένοι, να ανακαλύψουν τον έρωτα.

Στο «Ο αφηγητής του προινού τρένου» διαβάσαμε μια μυθιστορηματικά δομημένη κριτική της ζωής σε μια σύγχρονη μεγαλούπολη. Τώρα στο «Η ζωή που μένει»

ερχόμαστε αντιμέτωποι με δυο σκληρές εκφράσεις της ζωής. Τα γηρατειά και τον θάνατο. Ο ήρωας του μυθιστορήματος είναι ταρικευτής νεκρών. Η ηρωίδα είναι οικιακή βοηθός σε σπίτι ηλικιωμένων. Δίπλα τους, ένας ετοιμοθάνατος ογδοντάρης και μια συνομήλική του που με κέφι καταφέρνει να προσπερνά τις δεσμεύσεις της ηλικίας της.

Θα περίμενε κανείς ένα έργο που σπριζείται στο γήρας και στον θάνατο να δημιουργεί μια κλειστή διάθεση και οι οποίοι στοχασμοί προκαλούνται να θλιβούν. Αλλά συμβαίνει ακριβώς το αντίθετο. Ο Ντιντιελοράν καταφέρνει να περιγράψει τη φθορά των σωμάτων έτσι όπως κανείς θα περιέγραφε την υφή ενός κίτρινου, ξεραμένου φύλλου του φθινοπώρου. Δηλαδή ανακαλύπτοντας και προβάλλοντας την ομορφιά - μια άλλη διάσταση του ωραίου.

Κι αυτή η επανατοποθέτηση της ομορφιάς έχει όλα τα χαρακτηριστικά μιας φιλοσοφημένης σκέψης, την τόλμη να σταθεί και να συζητήσει θέματα όπως αυτά της

ευθανασίας, το θάρρος να καταγράψει τη φθορά που οδηγεί στον θάνατο, να σπρώξει δυο ηλικιωμένους να χρησιμοποιήσουν την ξεχασμένη ηδονή ενός φλερτ, να ενώσει δυο νέους ανθρώπους που, ακριβώς γιατί εκτιμούν τη νεότητα και την ομορφιά τους, φροντίζουν όσους έχουν ήδη χάσει αυτά που και οι ίδιοι κάποια μέρα θα στερηθούν.

Λογοτεχνικές ταμπέλες

Δεν θα σταθώ σε μια σύντομη περίληψη της υπόθεσης. Γιατί στο συγκεκριμένο μυθιστόρημα βρίσκει απόλυτα την εφαρμογή της η ρήση «στη λογοτεχνία σημασία δεν έχει το τι λες, όσο το πώς το λες». Αλλά και πάλι δεν μπορώ να μην αναλογιστώ πάνω στο πόσο άστοχο είναι να τοποθετεί κανείς ταμπέλες στα λογοτεχνικά έργα, όπως επίσης πόσο συγγραφική ωριμότητα απαιτείται για να τολιάς να χρησιμοποιείς συγχρόνως στερεοτυπικές καταστάσεις μαζί με πρωτοποριακές επανατοποθετήσεις των ίδιων αυτών των στερεοτύπων. Θέμα ατομικού ταλέντου ή κοινωνικής ωριμότητας που στη συγκεκριμένη περίπτωση μπορούμε να τη χαρακτηρίσουμε και ως γαλλική φινέτσα.

Και τελικά πόσο πολύτιμη πληρότητα μπορείς να προσφέρεις στον αναγνώστη σου όταν τον στέλνεις εκδρομή στις όχθες της λίμνης Λεμάν μέσα σε μια νεκροφόρα και με επιβάτες δυο ζευγάρια που καιρόναι τον έρωτα την ίδια στιγμή που ρουφάνε την ηδονή τόσο του να είσαι νέος όσο και να είσαι ηλικιωμένος. Σε ένα όχημα, όλα αυτά, για νεκρούς. Που όμως στη συγκεκριμένη εκδρομή απουσιάζουν. Έχει μείνει μόνο η ζωή.

Ζαν-Πολ Ντιντιελοράν
Η ΖΩΗ ΠΟΥ ΜΕΝΕΙ

Μτφ. Σταύρος Παπασταύρου
Εκδόσεις Πατάκη,
σελ. 256
Τιμή 12,20 ευρώ